

колкото за сега, като се съгласяват попътъ и учителятъ, тии на часътъ се готови да изпълнятъ това намислелание. Попъ Станчо прибави, че той ще извѣсти цѣлѣта имъ на Д. Петровъ, която не е за праване на лошо, а за по-скоро осветление на истината, като ще му прибави и за по-скоро то ни завръщане съ благополучно или наопаки извѣстие. Така като се съгласяваме, то всеки единъ отъ насъ довечера, трѣбова непременно да е готовъ за да тръгнемъ, колкото се може по-раничко и съ врѣме да стигнемъ въ градътъ и да се завърнемъ пакъ.

Рѣшението се прие и всеки единъ отъ насъ отиде да се попригрови съ врѣме за нуждитъ на пътътъ.

Вечерята слѣдъ като се наддохме и пригровихме за пътъ, ний съ П. Станча тръгваме отъ училището и отиваме въ къщата на Пенка П. Стойновъ, като почакахме и Диня кехайта съ прѣдпазване, каквото да не ни усѣтитъ другитъ за нашето нѣмане отъ селото. Пригровението ни бѣше отъ малко хлѣбъ и сирене и поедна добра тояга безъ никакво оръжие, като незнаяхме положително за работата; щото съ оръжие ако сме, да не би да подпаднемъ подъ строго наказание отъ която и да е страна на правителството; та слѣдъ дохожданието на Диня, Вълка Стойновъ и Илча Ивановъ, тръгваме полека-лека, съ прѣдпазване къмъ пътътъ на Стара-Загора по ясната нощна мѣсечина. Нощта бѣше една отъ тихитъ и приятни, дѣто на насъ пътникайтъ правѣше много очарователно впечатление и ний въдушевени отъ нейната приятность, слѣдъ изминовение на селото ни, подкачихме веселитъ си другарски нощни разговори върху настоящий ни походъ. Пие четирмата бѣхме пеша, а само попътъ съ любимото си конче и Илчо Ивановъ, бѣха съ конье, които се принуждаваха отъ врѣме на врѣме да се поспиратъ та да не се распрѣсковаме, а по дочаковаме и върваме изцѣло. Петко П. Стойновъ отвори разговоръ, че Руситъ трѣбова да смтвърдѣ много, дѣто ще е пуждно пъкакво распорѣждане на войскитъ, та за това толкова се забавиха и неирѣстигнаха до нашитъ страни. Попъ Станчо почна да възразява на ду-